

af de opstillede Spørgsmaal bliver besvaret med Ja, maa have fundet Sted, og bør, som det fjerde Spørgsmaal, den Minister, som saaledes er gaaet udenfor, hvad han burde slippe med, at vi søge at hjælpe os ud af Benken saa godt, som vi kunne? Med Hensyn til de 2 første Spørgsmaal: har Ministeren overtraadt sin Myndighed enten med Hensyn til Reservecapitalen eller med Hensyn til Jernbanen, maa jeg for det Første bemærke, at det er 2 Spørgsmaal, som det forekommer mig maae holdes bestemt, ude fra hinanden. Vi kunne tænke os — jeg troer ikke, det er i den Forstand utænkeligt som en trekantet Firkant — at Ministeren traf en Disposition over Reservecapitalens Midler, som maatte betragtes som ganske fordeelagtig for Reservecapitalen og for dets Vedkommende aldeles forsvarlig, og som dog havde den Besskaffenhed, at den samme Minister ved denne Disposition overtraadte en anden Lov, s. Ex. en Jernbanelov, der i en vis enkelt Retning bandt og begrænsede hans Myndighed. Tænke vi os dette Tilfælde, skal ikke den fornuftige Disposition over Reservecapitalen frigjøre ham for Ansvar med Hensyn til Overtrædelsen af den Bemyndigelse, der er givet ham ved Jernbaneloven — omvendt kunde man jo opstille Modsetningen. Derfor troer jeg, at vi maae holde disse 2 Spørgsmaal ude fra hinanden. Den ærede Ordfører dvælede ved, at der skulde være skeet en Overtrædelse ved Dispositionen over Reservecapitalen. Han fremhævede navnlig, at Overskuddet efter Fleertallets Formening ikke, som det hedder i Loven af 4de Marts 1857, er bleven overført til Reservecapitalen. Dette blev bemærket temmelig tidligt i hans Foredrag, og han kom senere tilbage til det. Dertil skal jeg bemærke, at saa ondt det gjør mig at maatte bruge dette Udtryk overfor den ærede Ordfører — men jeg vil tilstaae, at jeg troer, at enhver Sag vinder derved, at man bestræber sig for at bruge det meest adæquate Udtryk, og den Ret, jeg her tiltager mig overfor Andre, skal jeg bestandig anerkende, at Enhver har overfor mig — jeg siger, jeg beklager meget her, at finde en af disse Paastande, som have en vis løs Natur, og som, naar man gaaer ind paa dem, vise sig at være Spøgelses-

som forsvinde; det gaaer med denne Paastand — jeg kan ikke skjønne Andet — som det er gaaet med de omtalte forskjellige tilfyneladende factiske Ting; thi hvorledes er det da gaaet til, at der af dette Beløb svares 4 pCt. og ikke 3 pCt. Rente? Jeg ønskede gjerne en Forklaring om, hvorledes denne underlige Forandring er gaaet til, at der fra et vist Moment af er svaret 4 pCt. Rente istedetfor 3 pCt. af dette Beløb, og hvorledes denne Forandring skal kunne være foregaaet uden derved, at Pengene ere tagne ud og derefter igjen laante til Finantterne. Jeg mener ikke dermed at vilse paastaae — thi det vilde være et uhyttigt Arbejde — at disse enkelte Rigsdalere eller Seddelbunker ere flyttede ud af Kassen og senere flyttede tilbage; nei, det er ikke det, jeg mener, men jeg mener, at de først ere førte til Afgang i den Beholdning, der svarer 3 pCt., og senere som Laan ere gaaede over til at svare 4 pCt., og jeg maa tilstaae, at jeg troer, at en stor Deel af vore Pengeomslyttelser kunne ikke forstaaes anderledes; heri kan jeg altsaa ikke see nogen Overtrædelse af Myndighed. — Den ærede Ordfører bemærkede, at Reservecapitalen var dannet for det Første for Fordelelsens og for den høiere Rentens Skyld og for det Andet for, at vi kunne have den under en særlig Minister, og han bemærkede, at Hensigten med Fleertallets Forslag er for det Første at sikkre i det Mindste 4 % Rente, og at man ved Opsigelsen tilsigter, at man skal kunne disponere over Pengene, naar man vil. Der er, hvad Renten angaaer, ved Dispositionen bestemt nominelt 4 %, hvilket — ifald vi komme til at overtage Jernbaneanctierne til den Pris, hvorfor de ere indkjøbt, — nærmere vil komme henimod 4½ %, saalænge Garantien varer, men jeg kommer senere tilbage dertil. Det andet Diemed var for at faae Kassebeholdningen under en særlig Minister, og derved dvælede den ærede Ordfører, men dertil maa jeg bemærke, at det forekommer mig, at hvad den ærede Ordfører paa flere Steder anførte, s. Ex. at vi skulde sikkre os, at Indenrigsministeren kan bestyre Midlerne — men nu kan han jo ikke frit disponere over dem — og lignende Uttringer ere egentlig ikke at omhandle Andet end